

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: I. C., narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. OAM-251/BA-BA01-BA06-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 3. 2025, č. j. OAM-251/BA-BA01-BA06-Z-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“),

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 20. 6. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. č. j. KRPA-65694-11/ČJ-2025-000022-ZZC ze dne 25. 2. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že dne 24. 2. 2025 byla kontrolována jeho totožnost na ulici Nad Zlíchovem, Praha 5. Lustrací bylo zjištěno, že se nachází v Evidenci nežádoucích osob (ENO) od 13. 9. 2022 do 26. 4. 2029. Dále bylo cizinci uloženo správní vyhoštění z členských států EU, vydané dne 31. 8. 2022 pod č. j. KRPP-128104-12/ČJ-2022-030022 na dobu 2 let. Také bylo zjištěno, že 27. 12. 2022 podal cizinec žádost o mezinárodní ochranu, řízení bylo ukončeno 15. 1. 2025, a následně měl cizinec na základě výjezdního příkazu do 14. 2. 2025 vycestovat. Tímto vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění.

2. V policejním protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 2. 2025 žalobce potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a prohlásil, že je zdravý. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a bezdětný. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, v současné době je bezdomovec. Uvedl, že v roce 2022 žádal o azyl a nebyl mu udělen. Nemá dle jeho vyjádření na území ČR žádný majetek, nežije tady nikdo z jeho rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, naopak ve vlasti má matku. Sdělil, že dříve pracoval na stavbě, ale teď v zimě nic nemá. Je si vědom toho, že mu bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, ale podle něj nevycestoval z důvodu, protože se mu zde líbí a nechtěl se vrátit do vlasti. Na dotaz správního orgánu, kde se nachází jeho cestovní doklad, uvedl, že mu byl v létě 2024 ukraden, krádež nahlásil na policii na Palmovce, ale nový doklad si nevyřídil, protože neměl na to peníze. Žalobce sdělil, že nemá finanční prostředky na složení finanční kauce a ani se na území ČR nenachází nikdo, kdo by je mohl za něj složit. Ke svému zdravotní stavu dodal, že občas užívá pervitin, naposledy měl dávku 24. 2. 2025 ráno, bere ho 1x týdně. Na dotaz správního orgánu, zda páchal trestnou činnost v ČR, uvedl, že se jednalo o krádež a drogy, ale nepamatuje si, kdy to bylo.
3. Dne 3. 3. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce již jednou v ČR žádal o mezinárodní ochranu, řízení o udělení mezinárodní ochrany na základě žádosti jmenovaného ze dne 27. 12. 2022 bylo rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-403/LE-BA02-K01-2022 dne 14. 2. 2023 pravomocně ukončeno, kdy mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Jmenovaný proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji dne 16. 12. 2024 zamítl rozsudkem č. j. 62 Az 6/2023, s nabytím právní moci ke dni 15. 1. 2025. Další opravný prostředek již jmenovaný proti tomuto rozsudku nepodal. Žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy měl vycestovat nejpozději do 14. 2. 2025, což však zjevně neučinil a na území ČR pobýval od ukončení jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany a po uplynutí doby k vycestování nelegálně. Žalobci bylo již v roce 2022 uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 2 let z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu, kterého si

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byl zcela vědom a zjevně ho nerespektoval. Žalobce nedisponuje ani cestovním dokladem, který mu byl podle něj ukraden a nový doklad si nevyřídil, protože na něj dle něj neměl peníze. Paradoxně na jeho každotýdenní dávku drogy si tyto prostředky zjevně byl schopen obstarat. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností do 26. 4. 2029. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, ve vlasti má dle něj problém s nějakými lidmi, kteří ho chtějí zabít, ale více k tomu odmítl sdělit. Žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době je dle něj bezdomovec. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu.

5. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že žalobce opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším opakovaném podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pocituje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve. Jeho první řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno jejím neudělením, dotyčný se proti rozhodnutí odvolal ke Krajskému soudu v Ostravě, který žalobu zamítl a dotyčný se tedy nacházel na území ČR až do svého zadržení nelegálně, aniž by se, jakkoliv pokusil o legalizaci pobytu. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že opakované podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti.
6. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, žalovaný k tomuto ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, ve vlasti má matku, a nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalobce není v současné době v ČR nikde hlášen k pobytu, v současnosti je podle něj bezdomovec. Je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Žalobce nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek, v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že nemá finanční prostředky na složení finanční kauce a ani se na území ČR nenachází nikdo, kdo by je mohl za něj složit. Žalobce ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, kdy z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR zde nesmí ani pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento ignoroval jemu uložené správní vyhoštění, pobýval zde nelegálně i po ukončeném řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a nerespektoval stanovenou dobu na vycestování, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.

7. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že s ohledem na jeho absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, absenci dokladů, zdejší nelegální pobyt, nerespektování správního vyhoštění a stanovené doby na vycestování a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90 + 15 + 5 dní, tedy celkem 110 dnů.
9. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce se ohradil proti uváděným závěrům žalovaného, že se žalobce opakovaně dopouštěl protiprávního jednání a k otázce svého pobytu a s ním souvisejícím správním řízením byl lhostejný. Žalobce připouští, že na území České republiky pobýval po uplynutí doby k vycestování, avšak na obstarání cestovního dokladu a vycestování neměl dostatek finančních prostředků a nevěděl, jak má svou situaci řešit. Podle žalobce je pravdou, že aktuálně již nemá zajištěno bydlení, avšak jako žadatel o mezinárodní ochranu může pobývat v pobytovém středisku a nemusí být omezena na osobní svobodě. Bydlení v Pobytovém středisku Jezová tak skýtá i zámku, že jí bude doručována pošta, bude tedy kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům. Žalovaný tak podle žalobce nesprávně rozhodl o zajištění žalobce. Žalovaný nesprávně posoudil řešenou právní otázku (nezbytnost zajištění Žalobce a nemožnost využití mírnějších institutů) a napadené rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce. Žalovaný podle žalobce nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil délku zajištění, kterou žalobce považuje za zcela nepřiměřenou. Zajištění je nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce.

10. Podle žalobce rozhodně se z jeho strany nejedná o soustavné a opakované porušování právního řádu České republiky, jak tvrdí žalovaný. Skutečnost, že by žalobce neopustil území České republiky okamžitě poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, nemůže být považována za závažné protiprávní jednání a porušování veřejného pořádku. Jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Naopak je žalobce přesvědčen, že v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný pochybil v rozhodnutí, když ani na základě judikatury Nejvyššího soudu, která mu ukládá zvážit majetkové, osobní a rodinné poměry cizince a přiměřenost zásahu, jakož i charakter porušení jeho povinností, když při samotném hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření pak uvedené korektivy nezohlednil dostatečně. Žalobce má důvod v pobytovém středisku setrvat a vyčkat rozhodnutí, a to z důvodu, že nemá zajištěno žádné bydlení. Zdůvodnění o nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření bylo naprosto obecné, když se žalobce naopak sám dostavil na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha. Samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince.
11. Současně s podáním žaloby žalobce podal i žádost o přiznání odkladného účinku žaloby.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že při posouzení důvodů k zajištění žalobce v ZZC vycházel z informací pocházejících z předchozí činnosti policie, jak mu umožňuje § 87 odst. 1 zákona o azylu, kupříkladu z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 31. 8. 2022, rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění ze dne 25. 2. 2025 či protokolu o podání vysvětlení, pořízeného téhož dne. Takový postup je běžný v situaci, kdy žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až po jeho zajištění policií. Žalobní námitku, že jeho zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, žalovaný nahlíží jako zcela neopodstatněnou. K podání v pořadí již druhé žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce odhodlal opět až v situaci, kdy byl policií zajištěn. Bagatelizování jeho jednání není namístě. Správní vyhoštění mu bylo uloženo na dobu 2 let, nerespektoval ani výjezdní příkaz, zavazující jej k vycestování do 14. 2. 2025 poté, kdy se svou první žádostí o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mezinárodní ochranu neuspěl. Z jeho sdělení vyplývá, že si je nelegálnosti svého pobytu vědom, ale nevycestoval, protože se mu v ČR líbí. Do země své státní příslušnosti se vrátit nechce, byť tam má matku a v ČR žádné rodinné vazby nemá. Po nahlášení krádeže cestovního dokladu si nový nevyřídil, neboť na to neměl prostředky. Ze sdělení žalobce vyplývá, že finančními prostředky nedisponuje a není ani oprávněn k legálnímu výdělku na zdejší území, nemá místo, kde by byl hlášen k pobytu, v podstatě žije jako bezdomovec. Za uvedených okolností nelze důvodně předpokládat, že by byl žalobce spolehlivě dosažitelný správnímu orgánu za účelem řádného vedení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, pokud by mu mělo být umožněno pobývat v pobytovém středisku, nebo se pravidelně hlásit na pracovišti správního orgánu. Žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Deklarovaná vůle k součinnosti se správním orgánem pro případ uložení zvláštního opatření nemá oporu v dosavadním žalobcově jednání. O jeho reálných preferencích svědčí i to, že přes deklarovaný nedostatek finančních prostředků na opatření nového cestovního dokladu si byl schopen zajistit pravidelnou týdenní dávku pervitinu. Vzhledem k jeho pobytové minulosti hrozí, že se např. v důsledku neudělení mezinárodní ochrany (nebo i jen z obavy z možnosti takového výsledku řízení) pokusí opět vyhnout realizaci správního vyhoštění a pokusí se zmizet z dosahu správních orgánů. V tom mu pobyt v pobytovém středisku určeném ministerstvem podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu nijak nebrání. Pokud jde o délku zajištění, ve výsledku se však v počáteční fázi řízení vždy jedná o odhad, do detailu přesný průběh řízení předem specifikovat nelze, z čehož vyplývá, že prvek určité míry obecnosti z tohoto procesu v principu zcela eliminovat není možné. Žalovaný trvá na tom, že v soudu předkládaném případě nebyl žalobce zkrácen na svých právech, stanovená délka zajištění nebyla stanovena paušálně a není nepřiměřená, koresponduje s individuálními okolnostmi případu. Právě ve vztahu k délce zajištění je namísto opětovně odkázat na výše uvedený odkaz na související rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016 ze dne 28. 6. 2017. Účelem zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu i v nyní soudu předkládaném případě není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

13. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
15. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

16. Dle názoru soudu v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako předchozí žádost, byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval od roku 2022, kdy podal první žádost o mezinárodní ochranu, v níž mohl uvést všechny důvody. Žalobce po celou dobu pobytu na území České republiky neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, např. prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn za účelem vyhoštění. Takto postupoval jak u první, tak i u opakované žádosti. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání opakované žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Současně soud uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců v roce 2022 na dobu 2 let, což žalobce nerespektoval. Od roku 2022 pobýval žalobce na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal opakovaně až dne 3. 3. 2025. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 25. 2. 2025 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění jen z toho důvodu, že se jedná o mimořádný institut a že je žalobce zajištěn pouze proto, že je v ČR neoprávněně. V případě žalobce je zřejmé, že žalobce nerespektoval právní řád ČR, neboť zde pobýval nelegálně, dokonce v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Rovněž se soud se správním orgánem ztotožňuje v závěru, že dosavadní jednání žalobce neskýtá záruku, že bude spolupracovat se správními orgány při případném propuštění ze zajištění. Účelem zajištění není totiž jen provedení správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž i bezproblémové vycestování v případě zamítnutí této žádosti. U žalobce nelze jeho tvrzení, že nemá zajištěné bydlení ani finanční prostředky, tudíž má zájem setrávat v pobytovém středisku pro cizince, považovat za dostatečnou záruku nejen toho, že žalobce setrvá dobrovolně pobýtem v tomto středisku a bude se hlásit u správního orgánu, nýbrž také že bude spolupracovat na svém možném vycestování. Žalobce se v žalobě mylně domnívá, že na tuto situaci se možnost zajištění nevztahuje.
17. Námitky žalobce směřující proti nepřiměřenosti rozhodnutí a proti zásahu do jeho soukromých práv, nejsou dle názoru soudu důvodnými, neboť žalobou napadené rozhodnutí nepatří mezi rozhodnutí, jež podléhají přezkoumání z hledisek přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Nadto mezi základní lidská práva nepatří právo pobývat v kterékoli zemi, kterou si cizinec zvolí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... *byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.
19. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když na území ČR pobýval nelegálně. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pouhá skutečnost, zmíněná v žalobě, totiž že žalobce má zájem setrvávat v pobytové středisku, neznamená automaticky, že u žalobce jsou splněny podmínky pro uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, obzvláště za situace, kdy žalobce namísto kroků činěných za účelem vycestování a realizace uloženého vyhoštění, po opětovném zadržení a umístění v ZZC podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovu předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

20. Rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
21. Doba zajištění nebyla soudem shledána nepřiměřenou, neboť odpovídá okolnostem případu i běžné době stanovené v obdobných případech a je v souladu s judikaturou, jak správně poukazuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Není možné předem konkretizovat všechny kroky v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, neboť toto závisí i na samotném žalobci a na tom, co v řízení uvede jako důvody své žádosti.
22. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 2. dubna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.